

du i utjehu malenima, nedodirljivima nižih kasta, prezrenima, slijepima, prosjacima, osamljenima, ribarima i lađarima s kojima je često putovao Gangesom, kršćanima i nekršćanima na obostrani blagoslov.

Svoje svećeništvo duboko je proživljavao; bio je radostan svećenik, spreman na šalu, susretljiv, ali i odgovoran, požrtvovan, duboko proživljavajući svoje zajedništvo i suradništvo s Kristom u zahvalnosti: »Što ću uzvratiti Gospodinu za sve što mi je dao? Uzet ću čašu spase-nja i zazvati ime Gospodnje!«

Kako bi upoznali tu duhovnu Gabriće-ovu dimenziju, autor nam donosi niz misionarevih molitava i misli iz različitih prilika koje vjerno očituju njegovu stalnu povezanost s Bogom, tajnu veze molitve i djelovanja, kao i stalnu težnju za onim »malo više«.

Knjižica je napisana lako čitljivim jezikom, obiluje izvornim tekstovima oca Gabrića koji nam čine živućim sve dimenzije njegove osobe koje je autor želio istaći i po njima zapravo dopustiti da Gabrićevo autentično svjedočanstvo Krista nastavi ustrajno naviještati Božje Kraljevstvo, kako u našem narodu tako i u univerzalnoj Katoličkoj crkvi.

Sebastian Šujević

Gianni Califano, *Blažena M. Celina od Prikazanja*, s. Marija od Presvetog Srca — (Anka Petričević, ur.), Symposion, Biblioteka asketsko–mističnih djela, Knjiga XCVIII, Split 2009, 72 str.

Često puta jednostavni, ponizni i neznačajni svojim životom više govore od učinih i mudrih pisanjem i propovijedanjem. Ova nam knjiga kao primjer donosi život jednostavne i ponizne klarise, blažene M. Celine od Prikazanja.

Rođena je 1878. god. u Francuskoj u brojnoj i siromašnoj obitelji. Oskudica i potpuno siromaštvo učinili su da ne gaji prevelike ovozemaljske ambicije, već da sve svoje pouzdanje usmjeri prema Go-

spodinu, vjerujući da će On uvijek providjeti, pa i u takvom siromaštvu u kakvom su oni živjeli.

Težak život, patnje i trpljenje izgrađivali su i pripremali njezin duh da bi Gospodin mogao lakše s njim vršiti svoju volju. Sve je to bio govor ljudima bez riječi i pisanja, tako da su oni koji su s njom živjeli prepoznavali Božju milost i Krista koji djeluje u toj običnoj djevojčici.

Zbog siromaštva šalju je u Zavod nazaretskog utočišta, koje je primalo siromašne i napuštene djevojčice. Tamo je napredovala u osobnoj svetosti, prihvaćajući svaki oblik žrtve. Na blagdan Tijelova 1892. prima Prvu sv. pričest. Živeći uzorno, rađa se u njoj želja za kontemplativnim životom, no zbog bolesne noge uz sve pokušaje nije primljena. Prihvatila je Božju volju i bezizlaznu situaciju.

Jednog dana, kada je hodočastila Gospi od Verdelaia, sve svoje pouzdanje, vjerujući u konačnu Božju providnost, stavila je u ruke B. D. Marije, moleći se pred njezinim kipom. Odjednom začuje utješne riječi da će postati redovnica. Ubrzo nakon toga, 1896, odlazi u samostan. Iako se od samog djetinjstva vježbala u mrtvljenju u samostanu, u kratkom vremenu dosegla je herojski stupanj kreposti. U teškoj bolesti, u noviciatu, primivši zavjete, umire prije kanonskog roka, 1897. Blaženom je proglašena 2007. Nakon smrti počela su se zbivati čudesa, mnoga ozdravljenja, širiti miomiris, itd.

Prozvali su je »svetica miomirisa«. Ali ni miomiris, ni svjetlost dok se molila, ni izvanredna priopćenja nisu ono najvažnije što je resi; to je ipak život koji je sav u nasljedovanju Krista u jednostavnosti i poniznosti.

Čitatelj ove knjige obogatit će se primjerom kako nasljedovati Gospodina u vremenu u kojem živi.

Smiljan Miličević